

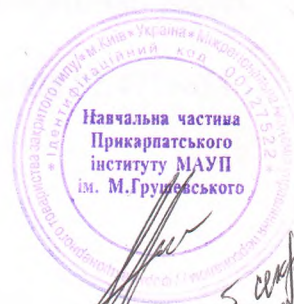
МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ "ЛЬВІВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА"

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ
ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

УПРАВЛІННЯ
У СФЕРІ ФІНАНСІВ,
СТРАХУВАННЯ ТА КРЕДИТУ

8 –10 листопада 2007 року

Василь Софійчук
П. Г. МАУП
М. Д. І.

Львів
Видавництво Національного університету "Львівська політехніка"
2007

темтів входження у СОТ; подальший розвиток фінансового ринку у напрямку створення механізмів венчурного фінансування та розвитку іноземного інвестування з орієнтацією на виключно принципово нові технології; удосконалення механізму прямого іноземного інвестування з його законодавчим закріпленням у напрямку включення до обов'язкових умов іноземного інвестування по усіх об'єктах вимог забезпечення продуктивності праці та якості продукції на рівні провідних підприємств аналогічного спрямування на світовому ринку (підвищення конкурентної позиції підприємства, яке приймає інвестиції до світових провідних виробників), удосконалення механізму контролю за виконанням інвестиційних зобов'язань.

Перелічені напрямки реформування фінансового механізму стимулювання інноваційного розвитку потребують наступних подальших досліджень: визначення впливу зміни податкового законодавства у напрямку переходу до п'яти, передбачених стандартами бухгалтерського обліку методів нарахування амортизаційних відрахувань при розрахунку прибутку, що оподатковується на рівень цін продукції вітчизняних виробників та активізацію накопичення інвестиційних ресурсів. При цьому слід враховувати і фактори, що стримують зростання цін на вітчизняну продукцію в умовах інтеграції до ЄС та СОТ. Досліджень також потребує механізм забезпечення венчурного фінансування усіма фінансовими посередниками, інституційне забезпечення інноваційного розвитку в межах ринкових відносин (на комерційній основі зі створенням асоціацій забезпечення інноваційного розвитку підприємницькими структурами). Подальшого розвитку потребує наукове обґрунтування забезпечення інноваційної спрямованості іноземних інвестицій в умовах вільного руху капіталів, тобто без порушення принципів подальшої активної та ефективної інтеграції у світове економічне співтовариство.

<http://web.worldbank.org/WBSITE/EXTERNAL/DATASTATISTICS/0,,contentMDK:20535285~menuPK:1192694~pagePK:64133150~piPK:64133175~theSitePK:239419,00.html>

Р.З. Дарміць, Г.В. Лещук
Національний університет "Львівська політехніка"

Навчальна частина
Львівського
інституту МАУП
Львівського
университету

Григорук Н.В.

ПРОБЛЕМИ ПЛАНУВАННЯ І РЕАЛІЗУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

© Р.З. Дарміць, Г.В. Лещук 2007

В умовах трансформаційних перетворень економіки України інвестиційний клімат розвивається та поширюється у тісному взаємозв'язку із загальноекономічним розвитком держави. Інвестиційний клімат в Україні постійно покращується, про це свідчать темпи зростання іноземних інвестицій, активні пошуки інвесторів на вітчизняному ринку та показники реалізації інвестиційних проектів на вітчизняних підприємствах. Підґрунтям процесів розвитку інвестиційного клімату в Україні, залучення іноземних інвестицій та реалізації нових інвестиційних проектів на сьогодні є функціонування Програми "Розвитку інвестиційної діяльності на 2002-2010 роки" (затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.2001 р. №1801). Одним із напрямів цієї програми є "вдосконалення процедури реалізації інвестиційних проектів", що особливо актуально і своєчасно за умов нестачі фінансових ресурсів на вітчизняних підприємствах. Слід також зазначити, що інвестиційне забезпечення національної економіки в умовах трансформаційних перетворень не можливе без попереднього планування реалізації бізнес-ідей майбутніх інвестиційних проектів. Проте, на сучасному етапі при плануванні та реалізуванні інвестиційних проектів існує низка методологічних розбіжностей у трактуванні поняття інвестиційного проекту,

шляхів його реалізування, підходів і способів формування інвестиційної політики України в умовах трансформаційних перетворень.

Реалізування інвестиційних проектів розпочинається з моменту співпадіння інвестиційного попиту та пропозиції і триває до етапу отримання первинних результатів інвестиційного задуму.

Науковці доволі часто ототожнюють поняття "проекту" та "інвестиційного проекту". У міжнародній практиці план розвитку підприємства представляється у вигляді спеціально оформленого бізнес-плану, який за своєю сутністю становить структурований опис цього розвитку. Такий структурований опис розвитку підприємства має назву "проект". У найбільш загальному розумінні проект – це спеціально оформлена пропозиція про зміну діяльності підприємства, яка має певну мету. Якщо проект пов'язаний із залученням інвестицій, то він має назву "інвестиційний проект". Як правило, будь-який проект підприємства тією або іншою мірою пов'язаний із залученням інвестицій. Інвестиційні проекти є формою реалізації інвестиційної стратегії підприємства та складовими його інвестиційного портфеля. Інвестиційне проектування – процес, у ході якого ідея або концепція, що є ядром проекту, набуває певної форми – проходить кілька етапів. Результатом інвестиційного проектування є інвестиційний проект, у якому чітко сформульовані зміни, що передбачаються у діяльності підприємства, та послідовність їх здійснення [1].

На основі аналізування літературних джерел можна вважати, що процес планування інвестиційних проектів слід розпочинати з визначення об'єкта інвестування, періоду інвестування, процесу отримання доходу та рівня майбутнього ризику. Реалізування інвестиційних проектів, як правило, супроводжується певними змінами у діяльності та управлінні функціонування підприємства. Планування процесу реалізації інвестиційних проектів безпосередньо пов'язане з існуючою нормативно-правовою базою країни, де знаходяться підприємства-реципієнти інвестиційних ресурсів. Особливості вітчизняного законодавчо-правового забезпечення не дозволяють в повній мірі ефективно реалізовувати інвестиційні проекти. З поміж можливих заходів щодо стабілізації національного законодавства в сфері реалізування інвестиційних проектів, науковці, зокрема, виділяють реформування податкової політики в Україні, спрямованої на створення конкурентоспроможного податкового режиму, що забезпечить збереження власного капіталу в межах держави, активізацію використання вільних коштів юридичних і фізичних осіб, а також взаємовигідні умови для залучення іноземного капіталу. Рекомендації щодо підвищення якісного рівня податкового режиму інвестиційної діяльності охоплюють певні напрямки: забезпечення стабільності податкового законодавства; ліквідацію неоднозначності трактування окремих ситуацій різними нормативними актами; диференціація ставки ПДВ (зокрема, у країнах з ринковою економікою застосовують стандартну, підвищену та нульову ставки ПДВ); впровадження податкових пільг та податкових кредитів для інвесторів, оскільки це активізує інвестиційну діяльність. Реалізація зазначених рекомендацій щодо напрямів податкового режиму в сфері інвестиційної політики України дасть змогу створити сприятливі умови для планування та реалізування інвестиційних проектів в умовах трансформаційних перетворень національної економіки [2].

В процесі планування інвестиційних проектів слід також враховувати етапи життєвого циклу інвестиційного проекту, які на практиці є наступними: формування стратегії інвестування, безпосереднє розроблення проекту, оцінювання ефективності реалізування інвестиційних проектів, безпосереднє впровадження (реалізація) проекту. Реалізування будь-якого інвестиційного проекту можна здійснювати різними способами, що залежить від виду і джерел фінансування. Процес планування та реалізування інвестиційних проектів відбуваються в умовах впливу різноманітних чинників, що можуть здійснювати, як позитивний, так і негативний вплив. На сьогодні в Україні до основних негативних чинників впливу на реалізування інвестиційних проектів можна віднести зокрема, вплив політичних, правових та економічних обставин. Позитивними в даній ситуації чинники, пов'язані із володінням Україною багатими природними ресурсами, значним людським потенціалом, високою місткістю внутрішнього ринку.

Можливими шляхами вирішення проблем планування і реалізування інвестиційних проектів на макрорівні є стабілізація політичної ситуації в Україні; забезпечення реальної підтримки

інвестиційних проєктів державними установами; широкомасштабне використання цільових комплексних інвестиційних програм, розроблених та затверджених на загальнонаціональному і регіональному рівнях; чітке визначення умов використання земельних ресурсів; запровадження елементів світової практики диференційованого податку на інвестиції; забезпечення різноманітних форм та умов фінансової підтримки інноваційно-інвестиційних проєктів на рівні держави; зміцнення купівельної спроможності національної грошової одиниці, базованої на реальному зростанні галузей економіки країни; створення спектру організаційно-правових умов цільового використання інвестиційних коштів з урахуванням державних гарантій.

В контексті вирішення перелічених проблем, слід також звернути увагу на формування чіткого загальнонаціонального курсу розвитку країни та послідовної внутрішньої політики незалежно від політичного складу діючого уряду, оскільки стійкі політичні та економічні системи менш схильні до спекулятивних, споживацьких і популістських рішень. Своєю чергою, політична та економічна стійкість у країні має три аспекти: 1) заохочення фірм і бізнесменів до довгострокового планування, що є необхідною передумовою сталого інвестування; 2) стабільність політичної ситуації і послідовність в діях уряду, що створює рівні та прозорі умови для учасників інвестиційних процесів; 3) стабільність розвитку економіки зумовлює, як правило, стабільність ринків, тому ринкові сигнали стають більш виразними і зрозумілими [3].

На сьогодні відсутня єдина методика планування та реалізування інвестиційних проєктів, яка б могла враховувати вплив внутрішніх і зовнішніх чинників, зокрема, в умовах трансформаційних перетворень національної економіки України. Виходячи з цього, вирішення даної проблеми необхідно здійснювати не тільки на регіональному, а й на загальнодержавному рівнях, оскільки лише в їх сукупній взаємодії можлива успішна реалізація інвестиційних проєктів.

1. Козаченко Г.В., Антіпов О.М., Ляшенко О.М., Дібніс Г.І. *Управління інвестиціями на підприємстві*. – К.: Лібра, 2004. – 368 с. 2. Федоренко В.Г. *Інвестознавство: Підручник*. – 3-тє вид., допов. – К.: МАУП, 2004. – 480 с. 3. Загвойська Л.Д., Маселко Т.Є., Якуба М.М. *Економічний аналіз інвестиційних проєктів*. – Л.: Афіша, 2006. – 312 с.

Р.З. Дарміць, І.М. Нечай

Національний університет "Львівська політехніка"

МОНІТОРИНГ ЕФЕКТИВНОСТІ РОЗПОДІЛУ, ВИКОРИСТАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНИМИ ФІНАНСАМИ В ОСВІТНІЙ СФЕРІ

© Р.З. Дарміць, І.М. Нечай 2007

На сучасному етапі розвитку вітчизняної економіки в системі вищої освіти відчуваються значні зміни та перетворення, що зумовлені прагненням нашої держави до інтеграції в європейську світову співдружність. Серед основних завдань, котрі Україна ставить перед собою можна виділити: удосконалення системи сертифікації вищих навчальних закладів і дипломів про вищу освіту; сприяння навчанню в галузі європейських досліджень у відповідних закладах, розробка порівняльних критеріїв та методів оцінювання знань, впровадження європейських норм і стандартів вищої освіти. Такі нововведення вимагають належного затвердження на законодавчому рівні та широкого визнання, а також постійного спостереження та контролювання їх провадження. Разом з тим, вища освіта як одна із сфер економіки України, де відбувається розподіл бюджетних коштів, вимагає не лише розв'язання проблем, пов'язаних з наданням вищими навчальними закладами освітніх послуг належної якості, але й забезпечення при цьому оптимального розподілу фінансових ресурсів, які надходять від держави. Іншими словами, виникає необхідність у сучасних інструментах, методах і способах збору та аналізування інформації, котрі б дозволили періодично отримувати об'єктивні та